

& ad i. illud disserimini ait inter mortale & veniale interesse, quod ad remissionem peccati mortalis requiritur perfectior paenitentia, ut scilicet homo actualiter peccatum mortale detestetur, quantum in ipso est, ut scilicet diligentiam adhibeat ad rememorandum singula peccata, ut singula detestetur, quantum in ipso est, sed hoc non requiritur ad remissionem venialium peccatorum ... Sed requiritur quadam virtutis dispergientia: puta cum aliquis hoc modo fertur secundum effectum in Deum & res divinas, ut quicquid sibi occurreret quod eum ab hoc motu retardaret, displiceret ei, & doleret se hac commississe, etiam si astu de illo non cogitaret. Quod tamen non sufficit ad remissionem peccati mortalis, nisi quantum ad peccata oblitera; post diligentem inquisitionem. Unde infert in resp. ad i. quod quia potest justus vitare singula peccata venialia, sed non omnia, ad paenitentiam peccatorum venialium requiritur quod homo proponat abstineri a singulis, non tamen ab omnibus, quia hoc infirmitas humana non patitur. *Debet tamen (verba ejus sunt notatus dignissima) habere propositum se preparandi ad peccata venialia minuenda, alioquin esset ei periculum deficiendi, cum defereret appetitum persiciendi, seu tollendi impedimenta spiritualis profectus, que sunt peccata venialia.*

13. Quæres, an qui confitetur aliquod peccatum veniale, & alia, de quibus (ut suppono) nullam habet complacentiam, voluntarie & ex intentione retinet, remissionem illorum, ex vi Sacramenti paenitentiae assicurat? Ratio dubitandi est, quia per alia Sacra menta, cum attritione de venialibus suscep ta, remittuntur venialia, quamvis nulla fiat confessio illorum, ut constabit ex infra dicendis: Ergo idem videtur dicendum de Sacramento paenitentiae, nempè quod cum quis cum attritione ad illud accedit, & unum duntaxat veniale confitetur, consequitur remissionem omnium venialium, de quibus non habet complacentiam, tametsi ea non confiteatur, nec clavibus Ecclesiæ subjiciat: non videtur enim denegandum Sacramento paenitentiae quod conceditur aliis Sacra mentis.

Respondet Nugno, negando suppositum, nimis quod ille qui confitetur aliquod peccatum veniale, & alia voluntarie & ex intentione retinet, non retineat eo ipso effectum ad illa: cum enim proprius modus hujus Sacra menti, sit remittere peccata; media confessione, non velle illa confiteri, est (inquit) habere virtualem quandam complacentiam in illis. Hæc responsio probabilitate non caret.

Respondet tamen negativè ad casum propositum, & ad rationem dubitandi in contrarium, confessio Antecedenti, nego consequiam & paritatem. Ratio dispositatis est, quia confessio peccatorum five mortalium five venialium, est pars Sacra menti paenitentiae, non vero aliorum Sacra mentorum: unde licet in Sacramento paenitentiae non remittantur peccata venialia, que voluntarie & ex intentione retinentur, in aliis tamen Sacra mentis obtinetur eorum remissio, licet nulla fiat in receptione talium Sacra mentorum mentio de illis peccatis.

14. Dico secundò, non solum paenitentiam, sed etiam alia Sacra menta novæ legis, habere vim remittendi peccata venialia ex opere operato; id tamen specialiter aliquibus Sacra mentis competere, nimis Baptismo, Confirmationi, Eucharistia, & Extremæ Unctioni.

Prima pars est D.Thoma hic qu.87. art.3, in corp. ubi sic ait: *Per omnia Sacra menta novæ legis, in quibus confertur gratia, peccata venialia remit-*

tuntur: Utique ex opere operato, quia cum causent gratiam ex opere operato, & ad infusionem gratia sequatur (ut ibidem docet S.Doctor) remissio venialium, hanc etiam ex opere operato causant. Ratio etiam id statet: nam omnia Sacra menta novæ legis, habent virtutem remittendi ex opere operato omnia peccata mortalia: quædam ex vi primaria institutionis, quæ idcirco Sacra menta mortuorum dicuntur; alia ex vi secundariae institutionis, & haec appellantur Sacra menta vivorum, ut in Tractatu de Sacra mentis in communis declaravimus: Ergo cum peccata venialia facilius remittantur, per omnia Sacra menta novæ legis remittuntur peccata venialia ex opere operato.

15. Secunda pars conclusionis, quæ asserit id specialiter competere Baptismo, Confirmationi, Eucharistia & Extremæ Unctioni, probatur discurrendo sigillatim per hujusmodi Sacra menta. In primis de Baptismo id manifestum est, cum enim sit institutum per modum spiritualis regenerationis, gratia quæ in eo datut est regenerativa, subindeque omnino transmutat hominem, & delet omnem maculam vitæ præteritæ, quæcumque illa sit. Idem patet de Confirmatione, cum enim proprius ejus effectus sit rebur animæ, & incrementum vitæ spiritualis, debet ex opere operato remittere peccata venialia, quæ perfectioni & incremento vitæ spiritualis opponuntur. De Eucharistia vero probatur: Tum quia est instituta per modum cibi & nutrimenti spiritualis, unde propria virtute restaurat quod deperdit per calorem concupiscentiae, ex qua procedunt venialia. Tum etiam, quia proprius hujus Sacra menti effectus est excitare fervorem charitatis, quo venialia remittuntur. Unde Tridentin. sess. 13. cap. 2. affirmat illud esse antidotum, quo liberamur a culpis quotidianis, id est a peccatis venialibus, & a mortalibus præservamur. Demum de Extremæ Unctione facile suaderet, cum enim hoc Sacra mentum institutum sit ad perficere disponendum hominem ad gloriæ ingressum & consecrationem, debet ex vi sua & institutione, tollere peccata venialia, quæ ab introitu ad gloriam & ab ejus consecratione retardant.

16. Dico tertius, non solum Sacra menta, sed etiam nonnulla Sacra mentalia, remittere peccata venialia ex opere operato; non quidem immediatè, sed mediæ tantum, quatenus scilicet ex meritis Christi, vel ex orationibus Ecclesiæ, à Deo obtinent auxilia quædam supernaturalia ad eliciendos actus supernaturales, quibus formaliter aut virtualliter peccata venialia displicant & retractantur.

Prima pars probatur ex cap. *Aquam sale de cōfiscat*, dist. 3, ubi Alexander 1. sic ait: *Aquam sale cōfiscat in populis benedicimus, ut eā cuncti aspersi sanctificentur, quod omnibus Sacerdotibus faciendum esse mandamus. Si enim cuncti vitula aspersus, sanctificabat atque mundabat, multo magis aqua sale cōfiscat, diuinisque precibus sacra, populum sanctificat atque mundat.* Ex quibus verbis sic licet arguere: Id est Thologia ex doctrina Patrum colligunt Sacra menta novæ legis causare gratiam & remittere peccata mortalia ex opere operato, quia illi absolute & simpliciter dicunt, quod sanctificant & purificant animas: Ergo cum similiter SS. Patres dicant aliqua Sacra mentalia nos sanctificare & mundare a peccatis venialibus, id melius & convenientius intelligitur de remissione venialium ex opere operato, quam solum ex opere operantis. Et hæc sententia foveat & auget devotionem fiduciam circa aquam benedictam, & alia Sacra mentalia novæ legis, & docetur expresse à S.Thoma supra q.65.

qu.65. art.1, ad 3. his verbis: *Ad deletionem venialis peccati non requiriur infinita gratia, unde cum in quolibet Sacramento nova legis gratia infundatur, nullum Sacramentum nova legis instituitur directè contra veniale, quod tollitur per quadam Sacra mentalia, pura per aquam benedictam, & alia hujusmodi.* Ex quibus constat excessisse Petrum Aurelium: cum in vindiciis censura Sorbonicae hac scriptis, *Illa vero opinio quam parvuli aliqui Scholastici nuper excogitarunt, non solum præter scripturam, Sanctorum Patrum, & Ecclesiæ autoritatem, sed etiam contra sensum, tum eorum omnium, tum omnis propter modum ipsius scholæ Theologorum, Sacra mentalia effectus ad quos instituta sunt operari ex opere operato, explodenda & longe amandanda est ex animis Catholicorum.*

17. Secunda pars conclusionis, nempe quod aqua benedicta, & alia Sacra mentalia mediæ tantum causent ex opere operato remissionem venialium, ex eo constat, quod cum venialia opponantur fervori charitatis, ejusque privationem causent, nullaque privatio possit tolli, nisi per positionem formæ oppositæ, Sacra menta & Sacra mentalia non possunt aliter remittere peccata venialia, quam obtainendo ex meritis Christi, & ex orationibus Ecclesiæ, auxilia supernaturalia, quibus homo applicetur à Deo ad eliciendos actus ferventes charitatis vel paenitentiae, per quos talia peccata formaliter aut virtualiter retractentur. Ex quo patet differentia inter peccata mortalia & venialia, & ratio cui per Sacra menta peccata mortalia remittantur ex opere operato immediate, non autem venialia: quia nimis Sacra menta causant immediatè gratiam habitualem, cui macula peccati mortalis privative opponitur, non autem actualem charitatis fervorem, cui opponitur peccatum veniale.

18. Contra primam partem hujus conclusionis, objicit in primis Author Theologiae mentis & cordis aliqua D.Thoma testimonia, quibus asserit Sacra mentalia non valere ad remissionem venialium, nisi inquantum sunt cum motu derestationis peccatorum, vel cum motu reverentia in Deum, & res divinas. Verum hæc solum ostendunt, Sacra mentalia non remittere peccata venialia immediatè, sed mediæ tantum, quatenus scilicet ex meritis Christi, in actuali & devota eorum susceptione, confertur à Deo auxilia supernaturalia, ad eliciendos actus supernaturales, quibus formaliter aut virtualiter peccata venialia displicant & retractantur. Unde probant quidem secundam partem nostræ conclusionis, sed primam nequaquam attingunt.

19. Objicit secundò, Ecclesiæ non habere potestatem talen virtutem sacris cæmonias impetrandi, ut peccata venialia deleant, & interiores maculas abstergant, ac intra animam illapsa operentur. Sed hoc etiam frivolum est, non enim virtute Ecclesiæ, sed virtute Christi Domini, Sacra mentalia remittunt venialia peccata. Christus enim Ecclesiæ reliquit potestatem instituendi ac determinandi alias cæmonias sacras, quas Sacra mentalia appellamus, quibus determinatis, ipse Christus ea elevat, & virtutem illis concedit remittendi peccata venialia ex opere operato, seu potius impetrandi à Deo auxilia efficacia ad eliciendos actus supernaturales, quibus talia peccata formaliter aut virtualiter displicant.

20. Objicit tertius, si aliqua Sacra mentalia delectent peccata venialia ex opere operato, essent

ficatis requiri actum contritionis perfectæ, non minus quam ad remissionem mortalium. Et Tridentinum latius remissionem eorum extendere videtur, cum ait less. 14. cap. 5. non debere necessariò subjici Sacramento poenitentia, sicut mortalia, sed multis alijs remedii expiari posse: neque enim ita multa remedia sunt, si extra Sacramentum, per solos actus contritionis remitti possint, sicut mortalia; præsertim si nulla dentur sacramentalia, quæ vim habeant ad ea tollenda ex opere operato, ut existimat. Authores quos præcedenti conclusione impugnavimus.

22. Ex dictis colligitur primò, ad remissionem venialium in justis non requiri novam gratiæ habitualis infusionem, benè tamen gratiam actualem, seu auxilium supernaturale divinæ gratiæ.

Prima pars hujus corollarij est D. Thomæ hic artic. 2. ad 3. ubi hanc rationem insinuat: Id requiritur ad remissionem venialium quod se habet ut forma tollens maculam ex eo provenientem: Sed gratia habitualis non est forma tollens maculam peccati venialis, cum ea non constat in privatione gratiæ habitualis, sicut macula peccati mortalis, sed in conversione aliqua inordinata ad bonum commutabile, retardante effectum voluntatis, ne promptè in Deum feratur: Ergo ad remissionem venialium in justis, non requiritur nova infusioni gratiæ habitualis. Quod vero requiratur aliqua gratia actualis, constat ex supra dictis, ostendimus enim venialia non posse remitti ex opere operato, sine aliquo actu poenitentia formalis aut virtualis, vel alterius virtutis infusa & supernaturalis: Sed ad elicendos hujusmodi actus requiritur auxilium supernaturale: Ergo & ad remissionem venialium in homine justificato. Unde S. Thomas hic artic. 4. ad 2. *Licet ad remissionem peccati venialis non requiratur nova infusio habitualis gratia, requiritur tamen aliquis gratia actus.*

23. Colligitur etiam ex dictis discrimen quod inter peccata mortalia & venialia reportur, cum enim peccata mortalia non deleantur nisi per gratiam sanctificantem, quæ cum quolibet peccato mortali incompossibilis est, repugnat unum peccatum mortale remitti sine alio. Econtra vero, cum peccata venialia remittantur per charitatis fervorem, vel per actus aliarum virtutum, qui interdum non sunt tantæ efficacia, ut omnia venialia excludant, ac virtuale eorum displicentiam importent, unum vel plura peccata venialia possunt remitti sine aliis.

§. I V.

Recuperatio virtutum, & reviviscentia meritorum, quartus poenitentia effectus.

24. Certum est, virtutes infusas, per peccatum derperitas, restituvi per poenitentiam, cum illæ sint proprietates gratiæ habitualis, ab ea inseparabiles, quæ in justificatione peccatoris infunduntur. Unde Lucx 15. Paterfamilias resipiscens filio jubet reddi stolam primam, & annulum, & calceamenta, id est gratas & virtutes ante infusas, & per peccatum derperitas, ut Hieronymus, Ambrosius, aliqui Patres interpretantur. Neque refert si diccas, virginitatem semel amissam restaurari vel recuperari non posse, iuxta illud Hieronymi epist. 22. ad Eustochium: *Audenter loquar, cum omnia possit Deus, virginem suscitare non potest post ruinam.* Respondetur enim cum D. Tho. 2. 2. qu. 152. art. 3. ad 3. quod *virginitas reparari potest per poenitentiam,*

guanum ad id quod est formale in virtute, non autem quantum ad id quod est materiale in ipsa: non enim si quis magnificus absumperit divitias, per poenitentiam peccati, restituuntur divitiae, & similiiter ille qui virginitatem perdidit, per poenitentiam non recuperat virginitatis materiam, sed recuperat virginitatis propositum. Non recuperatur ergo per poenitentiam flos virginitatis nunquam marcescens, nunquam decolor, sed recuperatur virginitatis fructus, fervande nimis propositum caltimonia.

25. Non minus certum est, merita, seu bona opera, per peccatum mortificata, per poenitentiam reviviscere: quod ut clare percipiatur, observandum est, humana opera esse in multiplici differentia: alia enim sunt viva, alia mortua, alia mortifera, & alia mortificata. Viva sunt quæ procedunt à principio vitali ordinis supernaturalis, nempe gratia & charitate, quæ in anima justi est fons ille aquæ salientis in vitam æternam, de quo Joan. 4. Mortua, quæ ex genere suo & proprio objecto bona sunt, sed cùm sint ab homine existente extra statum gratiæ elicita, vita principio omnino carent. Mortifera, quæ mortem animæ inferunt, eam privando gratiæ, quæ quantum ad vitam supernaturalem se habet ad animam, sicut anima ad corpus, quantum ad naturalem, iuxta illud Augustini sent. 5. vel ut alij legunt, sent. 6. de verbis Domini: *Sicut anima est vita corporis, sic anima vita est Deus* (unitus illi per gratiam & charitatem.) *Sicut expirat corpus, cum animam emitti; ita expirat anima, cum Deum amittit. Deus amissus, mors anima. Anima emissa, mors corporis.* Denum opera mortificata ea dicuntur quæ à gratia & charitate elicita, per subsequens peccatum impediunt ne habeant vim & efficaciam perducendi hominem ad vitam æternam. Dicimus ergo, hæc merita, seu bona opera, per peccatum mortificata, reviviscere per poenitentiam, seu recuperare vim & efficaciam perducendi hominem ad vitam æternam, quæ fuerant privata per peccatum. Causa enim carens aliquo suo effectu, propter impedimentum, illo seculo, debet talis effectum producere; nam lapis v.g. in aere suspensus, & fusus impeditus, ne decorum feratur, præcio fune, & sublato obice, reddit ad centrum: Sed merita quæ ante peccatum homo acquisivit, per peccatum subsequens faciunt impedita, ne suum haberent effectum, & jus homini ad vitam æternam tribuerent: Ergo remoto per poenitentiam talis impedimento, debent suum effectum consequi, & tale jus ad vitam æternam homini poenitenti rursus tribuere. Sicut ergo ventus auferens nubem nobis Solem restituit; ita poenitentia, tanquam removens prohibens, gratiam gratum facientem, & virtutum ornamenta, & merita antiqua nobis restituit, ut ait S. Thomas in 4. dist. 14. qu. 2. artic. 2. Vel sicut aqua fluminum, frigore hyemis aut Aquilonis congelata, & impedita ne decurreret, & ad suum terminum perveniret, flante Austro liqueficit, & sublato impedimento, movetur sicut antea. Ita merita nostra, frigore subsequentis peccati mortalis quasi congelata, Spiritu Sancto flante, per poenitentiam veluti resolvuntur, ut iterum fluant, & hominem perducant ad vitam æternam. Unde Augustinus explicans verba illa Psalm. 125. *Converte Domine captivitatem nostram sicut torrens in Austro,* sic ait: *Quomodo frigus ligat aquam ne currat, ita & nos illigati frigore peccatorum gelavimus.* *Auster autem calidus ventus est.* Quando flat Austro, liquefit glacies, & implentur torrentes. *Gelavemus ergo in captivitate, constringebant nos peccata nostra;* flavit Austro Spiritus Sanctus, dimisit

sunt

sunt nobis peccata, soliti sumus à frigore iniquitatis: tanquam glacies in sereno sic solvantur peccata nostra. Curramus ad patriam quasi torrens Austro.

26. Plura etiam sunt Scripturæ testimonia, quæ eandem meritorum mortificatorum reviviscentiam non obscurè indicant. Celebre est illud Ezechiel. 33. *Impietas impij non nocebit ei, in quacunque die conversus fuerit.* Noceret autem plurimum, si veterum meritorum fructum impeditret. Et istud Joël. 2. *Reddam vobis annos quos comedis locusta, bruchus, & rubigo & eraca.* Id est præteritarum actionum mercedem, ut exponit Hieronymus, qui mox addit: *Si post poenitentiam Deus tantum ubertatem pollicetur, quid respondebit Novatus, negans poenitentiam, & reformari peccatores in prisum statum?* Adducit etiam Tridentinum less. 6. cap. 16. illud Apostoli ad Hebr. 6. *Non est iniustus Deus ut oblioscatur operis vestri, & dilectionis quam ostenditis in nomine ipsius.* Et paulo post addit: *Nihil ipsis justificatis amplius debet credendum est, quominus plene illis quidem operibus que in Deo sunt facta, divina legi pro hujus vita status secifice, & vitam aeternam suo etiam tempore, si tamen in gratia decesserint, consequendam vere promeruisse censeantur.* Ubi notanda sunt illa verba: *Si tamen in gratia decesserint:* Ex quibus sat is aperte convincitur, merita per peccatum mortificata reviviscere per poenitentiam: meritum enim reviviscere, nihil aliud est, quam hominem in tali statu constitui, ut si in illo moriatur, bonorum operum præmium illi debitum consequatur.

27. Dices, merita mala, seu peccata per poenitentiam remissa, non redeant, ut communiter docent Theologi, & constat ex Gelasio Papa in cap. Finali de poenit. dist. 4. ubi sic ait: *Divina clementia dimisit peccata, in ultionem ultioris redire non patitur.* Ergo nec merita bona per peccatum mortificata reviviscunt. Probarunt consequentia, tum ex parte rationis, tum etiam quia sicut dicitur Ezechiel. 18. de peccatore poenitentiam agente, *omnium iniquitatum ejus non recordabor, sic dicitur de justo qui commisit crimen lethale, omnes justitia ejus non recordabuntur.*

Respondeo, concessio Antecedente negando consequentiam & paritatem: ratio autem disputationis est, quia Deus prior est ad beneficium & miserendum, quam ad puniendum, & ipse est author meritorum, & non peccatorum: unde non mirum, si merita per peccatum mortificata, maneat in divina acceptatione, & sublato peccato, quod impedit eorum effectum, reviviscant: peccata vero remissa non maneat in indignatione divina, ut per sequens peccatum mortale redant quod culpan vel poenam aeternam. Addo quod promises debent amplè & favorabiliter intelligi, è contra vero comminationes, ut potè odiosæ, debent potius restringi, & intelligi cum moderatione favorabili: unde cum sit promissio, quando Deus dicit se non recordaturum iniquitatum, comminatio vero quando dicit se non recordaturum bonorum operum justi in peccatum lapsi, illud amplissimum, istud vero cum favorabili restrictione debet intelligi. Per quod patet ad verba Ezechielis in objectione adducta.

28. Hæc sunt certa & indubitate apud omnes Theologos, sed gravis est difficultas & controversia circa modum & quantitatem quæ merita mortificata, per poenitentiam reviviscunt. Nominales enim quos sequuntur Suarez, Coninx, & alij Recentiores, existimant, merita per peccatum mortificata, ita perfectè per poenitentiam reviviscere, ut homoresurgens à peccato per actum contritionis

vel charitatis, quantumcumque remissum, statim recupereret totam gratiam in esse qualitatis & habitus quam habebat ante peccatum. Sed hæc sententia aperre repugnat D. Thomæ hic qu. 89. art. 2: ubi afferit quod poenitens quandoque resurgent in majori gratia quam prius habebat, quandoque autem in æquali, quandoque etiam in minori: Hoc autem esset falsum, si semper recuperaret totam gratiam in esse qualitatis & habitus, quam habebat ante peccatum, semper enim resurgent in majori gratia quam haberet antea, quia ultra præteritam, quam totam recuperaret, aliam haberet correspondentem propriæ dispositioni per quam resurgent.

29. Contra eandem sententiam urget etiam hæc ratio quam ibidem insinuat S. Doctor: Quantitas formæ intensibilis & remissibilis mensurati debet secundum quantitatem dispositionis: Sed gratia est forma intensibilis & remissibilis, & contraria per quam poenitens ad eam se disponit, & à peccato resurgent, interdum remissa est, & non adequare in intentione gratiam quam poenitens habebat ante peccatum: Ergo per poenitentiam non semper homo recuperat totam gratiam in esse qualitatis & habitus, quam habebat ante peccatum. Confirmatur: Poenitens non est innocent melioris conditionis: Atqui innocentia gratiam habituali non largitur Deus, nisi juxta actum & dispositionem præsentum proportionem: Ergo nec poenitentia eam tribuit, nisi juxta mensuram contritionis per quam resurgent, & poenitentia conatur.

Alij in extremo positi docent nullum gratia gradum poenitenti conferri, præter eum qui correspondet contritioni per quam resurgent, illumque nihil recuperare de jure ad gloriam essentiali, præcedentibus meritis debitam; sed idem præmium essentiali quod correspondet gratia quæ in conversione illi conferitur, ipsi dari pluribus titulis, nempe & ratione præsenti dispositionis, & intuitu meritorum antecedentium. Ita Bannez, & aliqui ex recentioribus Thomistis, nisi potissimum testimonij D. Thomæ, quæ infra adducemus & exponemus. Verum hæc opinio reviviscentiam meritorum penitus evacuat, & in titulum sine re, vel rem de solo titulo, eam refolvit. Quid enim prodest merenti, quod præmium uno sive pluribus titulis ei detur? Certè si quis in vinea alterius per decem dies laborasset, cique postea meritis laboris unius duntaxat diei, decem titulis diversis conferretur, non censeretur ex condigno compensari. Et si peccata primum mortale subsequentia, solū punirentur pœna primo peccato debitâ, pluribus titulis inflata, non censerentur propriè puniti, nec causare incrementum supplicij. Addo quod Tridentinum less. 6. cap. 16. docet merita mortificata reviviscere ad vitam aeternam: Sed vita aeterna significat præmium essentiali: Ergo censet illa reviviscere ad præmium essentiali, & non solū ad gloriam accidentalem. Unde.

30. Alij Thomista, ut hujus sententia rigorem aliquatenus temperent, & nihilominus à doctrina Præceptoris Angelici non recedant, docent merita per peccatum mortificata reviviscere quidem ad præmium essentiali, & non solū ad accidentale, non tamen secundum omnem gradum meriti, quem habuerunt ante peccatum, sed juxta quantitatem præsenti contritionis sive dispositionis per quam poenitens resurgent: v. g. si quis ante peccatum haberit merita à viginti, & resurgent per contritionem ut quatuor, dabitur ei gratia in esse gratiæ, seu ius ad visionem beatificam, ut octo, nempe quatuor